

бватъ пари, а нѣма; подирихме заемъ нѣма! Тогава трѣбва синъ ти: или да разплъче дѣцата и да се убий отъ работа, или да остави да му продаватъ каквото има

Баба Нейка. Азъ ще кажа, че всичко е мое. И нѣма нищо да продадатъ!

Мара. — Да, но хората знаятъ по инѣкъ. Тѣ ще опишатъ и ще почнатъ да продаватъ, а ти послѣ се разправяй.

Борьо. — Непокоенъ слуша разправията имъ и ходи изъ стаята.

Баба Нейка. — Почва да се гнѣви. Азъ не знамъ. Кой каквото е правилъ да му мисли, но да плашамъ чужди борчове — нѣмамъ врѣме. Азъ си искамъ паритѣ!

Мара. — Рѣшително. А пъкъ азъ нѣма да ги дамъ.

Баба Нейка. — Ама ти съ всичкия умъ ли си!

Мара. — А ти майка ли си? —

Баба Нейка. — Щомъ можахъ да отхрания синъ съ очи и съ крака — все ще съмъ майка.

Мара. — Паритѣ нѣма да дамъ. Оставила съмъ ти за погрѣбение, а другитѣ ще платимъ —

Баба Нейка. — Къмъ сына си. Слушай, Борьо, азъ съ нея нѣма да се разправямъ. Азъ си искамъ паритѣ. Азъ ще вдигна махлата; ще викамъ и пакъ ще си взема паритѣ. Азъ съмъ отдѣляла отъ къшея си, че съмъ ги спастрила за черни дни, а не да плашамъ чужди борчове.

Борьо. — Сдържано. Мара, дай ѝ паритѣ.

Мара. — Нѣма да ги дамъ!

Баба Нейка. — Извънъ себе си. Тази жена съ всичкия умъ ли е — не знамъ. Слушай, чужда дѣщерьо дай ми паритѣ!

Борьо. — Не може да търпи. Мара, дай менъ паритѣ.

Мара. — Само го погледва.

Борьо. — Дай менъ паритѣ!

Мара. — На тебе мога да ги дамъ. А послѣ не се мѣся. Дава му ги съ кемерчето.

Баба Нейка. — Съ кръськъ. Не, нему, а менъ! Паритѣ сж мои! Азъ си искамъ паритѣ!

Борьо. — Стига си викала! Докато сж ми здравия ржцѣтъ — никога нѣма да чакамъ чужда помощъ. Хвърля ѝ паритѣ. На—